

Abusos sexuals a menors i celibat

Dc, 7/04/2010 per Eduard Ibáñez

[Apunts eticopolitics](#)

Entre les múltiples qüestions que suscita el debat sobre les contínues notícies d'abusos sexuals per part de sacerdots, hi ha la reiterada insistència en vincular-los al celibat i demanar que l'escàndol porti a revisar o anular aquesta llei.

La veritat és que vinc donant voltes al tema des de fa dies i, malgrat la publicació d'algunes opinions de psiquiatres o psicòlegs que van aquesta línia continuo sense veure que existeixi cap relació clara. De fet, altres experts neguen aquesta relació.

Si l'abstinència sexual que exigeix el celibat fos un factor promotor de conductes sexualment aberrants com aquesta, això portaria a l'absurda conclusió que tota abstinència sexual (indesitjada o autoimposada) és afavoridora del delictes sexual. I per tant, a l'absurda conclusió que totes les persones que no poden mantenir relacions sexuals amb una parella per circumstàncies laborals, de salut o simplement perquè no troben parella (soters, divorciats, vidus...) són perilloses.

D'altra banda, s'oblida que el celibat, de fet, no impedeix a cap sacerdot o religiós abandonar la seva professió religiosa per casar-se civilment, o aparellar-se, o fins i tot mantenir relacions sexuals no públiques amb un altre adult (amb menys risc de problemes i d'escàndol que una conducta sexual inapropiada). Per tant, si el fet restar subjecte al celibat no li l'impedeix realment de gaudir de la seva sexualitat en cas que ho desitgi, aleshores no veig que el celibat li hagi de portar més fàcilment a conductes immorals, que són més arriscades per a ell des de tots els punts de vista.

Finalment, una última observació. Hi ha moltes persones casades o amb parella estable que cometen abusos sexuals a menors, de vegades fins i tot sobre els propis fills, o altres conductes sexuals inapropiades. Per tant, eliminar el celibat tampoc seria cap factor preventiu real.

Sense ser psicòleg, em sembla obvi que la qüestió deu tenir a veure més aviat amb determinats trastorns de personalitat que es donen en persones pertanyents a tots els àmbits i grups socials. El que cal, doncs, és redoblar els esforços en la seva prevenció, especialment en tots els ambients on els adults es relacionin intensament amb menors.

En conseqüència, el debat sobre l'oportunitat o legitimitat del celibat, a banda de ser un tema estrictament intracatòlic, ha de venir animat per raons diferents. I amb això no nego que existeixin arguments raonables per a revisar aquesta llei eclesiàstica. De fet, tampoc comprenc les raons que impedeixen discutir seriosament la possibilitat d'ordenar a homes casats, com fan moltes esglésies cristianes, àdhuc algunes de catòliques (les orientals o l'anglicana fidel a Roma).